

3- El cas "Amway" és un cas exemplar d'un fenomen central pel que fa a la nostra cultura: la invasió de la lògica comercial/mercantil de la intimitat i d'aquells espais que són conviviais i comunitaris.

ris. És a dir: la prostitució d'allò en nom del qual normalment ens prostituïm. I això és molt rentable!

4- El màrqueting multinivell, en un context ideològic crític i llibertari, pot ser

l'ideal per superar la televisió i acarar estratègies en espais en què estructuralment s'interpenetren i retroalimenten la lògica comercial/empresarial i la lògica comunitària/convivencial. **Joan Torres**

Paco Roig: salvat pels pèls

"El president ja sap que està en un estat precari". Passades les eleccions del València Club de Futbol, J. J. Pérez Benlloch reflexiona sobre el president.

En termes pugilístics es diria que l'actual president del València CF és un gran encaixador. Suporta el que li tiren i, com ha demostrat, més s'engalleix com més se l'acorrala. Ni el pitjor dels seus adversaris pot defugir —ni deixar d'admirar— aquesta combativitat del dirigent valencianista. Sempre segur d'ell mateix, com si estiguera ungit pels déus, temerari en qualsevol terreny i obstinat fins a la tosuderia. Però, en conseqüència, desdenyós amb l'adversari. Aquest és, potser, el seu taló d'Aquil·les. L'autocomplaença l'impedeix quiratar l'enemic, ell, precisament, que és un especialista a produir-los a dojo.

La Junta General del club, celebrada el passat dia 27, en va ser un exponent. Cregué que, com en altres ocasions, el carisma i el populisme delirant que practica el blindaven davant l'oposició —arraimada sota el lema "Salvem el València"— que cuidava els modes i llimava les crítiques. Una oposició òrfena de líder i estigmatitzada per mobilitzar els accionistes més poderosos. Una oposició teòricament sense crèdit i presumptament vençuda. Una oposició, en fi, per deixar amb un pam de nassos en un cos a cos dialèctic i encara en la baralla amb navalles. Paco Roig tenia motius per fer-se il·lusions.

Però el president valencianista, expert a eixir de mil entrebancs, oblidà en aquesta ocasió dues circumstàncies ressonants. D'una banda, que l'oposició es nodria d'individus que un dia van ser seus, ho-

mes de Roig, i que estaven a l'aguait de les seues estratagemes. Per una altra, que Roig no necessita enemics, perquè ell mateix practica l'autoimmolació, com ja hem comentat en aquestes pàgines. Amb tan sols 18 mesos davant de l'entitat ha

un duro." Ho va dir per activa i per passiva. fins que algú li recordà que sempre podia renunciar al 34 milions de sou.

Però, és clar, no es tractava de renunciar a res. Es pretenia una ampliació de capital —720 milions— que, tal com es plante-

RAFA GIL

L'assemblea d'accionistes. L'abstencionisme ha ajudat Roig.

fos els recursos econòmics i ha balafiat el capital d'il·lusió que el va enlairar. Aquell "València campió" s'ha transformat en una vertadera emergència: "Salvem el València".

Paco Roig, contra el seu propi pronòstic, guanyà pels pèls la continuïtat del seu mandat. Salvà el cap pel suport o l'abstenció d'un accionista poderós i arlequí que ni ell mateix sap si puja o baixa, tan gran és la seua ambigüïtat. Però el president ja sap que està en un estat precari i que rarament podrà repetir les arrambades d'uns altres escrutinis. I el que és pitjor: salvà el cap, però no la tresoreria, que durant l'assemblea confessà reiteradament tenir-la exhausta. "El València no té

java, sols servia per tancar forats i, a més a més, agreujava les desigualtats de l'accionariat valencianista, l'animositat entre els grans i els petits accionistes. Tan desenraonada era la proposta defensada pel mandatari valencianista que fins els mateixos seguidors la rebutjaren. Amb això, la sort de Paco Roig ja està tirada.

Electoralment dèbil, econòmicament anèmic, hostil amb i hostilitzat pels mitjans de comunicació, divorciat de les institucions i les entitats —a qui ha posat a parir— i fiscalitzat per una oposició que el té lligat de mans, únicament li queda el prodigi del gol. Els gols són el seu oxigen. Però no té equip perquè, com li van recordar molts accionistes, ha fitxat molt i malament.

A la pitjor, i com prodiga últimament, es tanca en el despatx contra el que, sense punyetera idea del que diu, ell anomena catalanisme. Els catalanistes, doncs, seran els culpables de la seua imperícia en la gerència, la mala educació i "protèrvia", com l'acusava en dels set consellers que ha sacrificat en el curs del seu curt mandat. Per fortuna per al València i per a la pau cívica, Roig ha entrat en allò que en diem 'fase terminal'. Ferran Torrent, que li continua retent lleialtat, pot començar a repuntar l'epitafi. **J. J. Pérez Benlloch**